DE CURAÇAOSCHE COURANT.

Deel XXXI. ZATURDAG den 28sten JANUARY 1843. N. 4.

KOLONIALE SECRETARY.

Curaçao den 13 January 1843.

ALZOO de persoon van *A. VAN ALTENA*, zich by rekwest aan den Hoog Ed. Gestr. Heer Gezaghebber ad-interim dezer kolonie geadresseerd heeft, met verzoek om te mogen verkrygen *Brieven van Manumissie* voor den hem in eigendom aankomenden slaaf LUCAS EDUARD, ook EDUARD genaamd, oud 20 jaren, zoon van EUGENIA, zoo is het, dat de Hoog Ed. Gestr. Heer Gezaghebber ad-interim goedgevonden heeft zulks algemeen bekend te maken en een iegelyk, die eenig regt of pretentie op den gemelden slaaf mogt sustineren, opteroepen om binnen den tyd van *drie weken*, na dat deze bekendmaking voor het eerst in de openbare dagbladen zal zyn geplaatst geweest, van hun vermeend regt of pretentie ter Koloniale Secretary dezes eilands aanteekening te doen: zullende, na verloop van dien tyd, de vereischte brieven van Manumissie verleend worden.

De Koloniale Secretaris,
I. J. RAMMELMAN ELSEVIER Jr.

KENNISGEVING.

DE ondergeteekende is voornemens naar de kolonie Suriname te vervoeren de volgende slaven, hem in eigendom toebehoorende, als:

Een neger jongen met name CORNELIS, zoon van MARIA POLONIA.

Een neger jongen MARTYN, zoon van DOMINGA.

Een neger jongen CORNELIS, zoon van HELENA.

Een neger meisje WILHELMINA BARTOLINA, dochter van MARTINA.

Een neger meisje MANUELA dochter van MARIA.

Een neger meisje OFELLIA, dochter van MERCELINA.

Een neger meisje TRYNTJE alias MARTINA, dochter van MARIAANTJE.

Een neger meisje DELPHINA, dochter van DOROTHEA.

Een mulatte meisje JULIETTE, dochter van CONSTANCIA.

Curaçao den 13 January 1843.
J. A. DE HASETH.

BEKENDMAKING.

DE ondergeteekende maakt hierby bekend, dat hy van voornemen is de volgende slaven naar Suriname te vervoeren, als:

Een neger jongen genaamd DIOSENE, zoon van ANSELIE.

Een dito FRANCISCO, zoon van ANNA.

Curaçao den 20 January 1843.
J. A. DE HASETH.

De tydingen uit Spanje zyn weer bedroevend. De stad Barcelona is in opstand tegen het gouvernement van de koningin en wordt door het leger onder Espartero beschoten. Deze stad heeft ten alle tyde eene neiging aan den dag gelegd tot een republiekeinsch bestuur. Gedurende den oorlog tegen deCarlisten, zocht Barcelona van de onmagt van het gouvernement gebruik te maken om zich tot eene republiek te vormen, Zulks had ook plaats in October 1841, gedurende de Christina opstand.

Sedert dat Portugal het handelstraktaat met Engeland heeft gesloten zyn de zaken verergerd. De engelsche goederen worden over de portugesche grenzen Spanje binnen gevoerd, en het gouvernement krygt byna geene gelden meer uit de tolkantoren in de handelsteden. Het leger en de civile ambtenaren zyn maanden ten achter in betaling. Er blyft het gouvernement niets over dan insgelyks een handelstraktaat met Engeland te sluiten; doch hiertegen verzet zich de stad Barcelona, welker fabrieken daardoor zouden ten gronde gaan.

Het uitstel van de sluiting van dit traktaat was de oorzaak van den val van het Gonzales ministerie. Gedurende de schorsing der Cortes vergadering bleef dit traktaat hangende, doch naauwelyks zyn de Cortes vergaderd of het komt weer ter sprake, omdat de belangen van dit ryk zulks zoo dringend vorderen; dientengevolge is de stad Barcelona in opstand geraakt. De schuttery heeft het garnizoen aangegrepen en hetzelve uit de stad gedreven. Er zyn 500 man van het garnizoen omgekomen en ook velen der schuttery. Er heeft zich vervolgens eene republikeinsche junta gevormd; doch velen der gematigde ingezetenen hebben deze stad verlaten, omdat zy zulke buitensporigheden niet wenschen.

Op deze tyding heeft de regent de zitting der Cortes geschorst en is met 14,000 man op marschgegaan. Den 29 November verscheen hy vóór Barcelona en begeerde, dat deze stad zich onvoorwaardelyk zou onderwerpen; doch daar de junta zulks weigerde, is het beschieten der stad op den 3 December begonnen. De stad wordt ter zee door eene zeemagt der koningin geblokkeerd, en de engelsche zeemagt van Gibraltar is insgelyks vóór Barcelona verschenen. De engelsche eerste minister had by eene vorige gelegenheid verklaard, dat hy zich niet met de spaansche burgerlyke geschillen zal inlaten, zoo lang dezelver niet de kroon van Isabella II. zouden betreffen; doch de republikeinsche beweging te Barcelona gaat de kroon der koningin aan en kan niet geduld worden.

Ondertusschen vermelden de jongste fransche telegrafische berigten, dat vele andere steden in Catalonien insgelyks in opstand zyn, en dat de schutteryen ter hulp van Barcolona in aanmarsch waren; doch de engelsche Courantiers merken hierop aan: dat het fransche gouvernement, het spaansche bestuur vyandelyk zynde, de telegrafische berigten vervalscht, hetgeen gunstig is voor de spaansche regering verzwygt en hetgeen voor hetzelve nadeelig is, verergert. Ook vermoedt men, dat Donna Christina weer een gedeelte van haar groot vermogen naar Barcelona heeft overgemaakt om den opstand aantezetten, in de hoop, dat het gouvernement de handen vol hebbende, de Christina carlistische opstand thans zal gelukken.

De krygsverrigtingen der Engelschen op de rivier van Nanking in de maanden Juny, July en Augustus komen hierop neder:—

De rivier van Nanking was van weerskanten voorzien van batteryen, en ter plaatse, waar het groote kanaal in dezelve uitloopt, was eene zeer sterke vesting, genaamd Chin-kiang foo. Het geheel diende ter dekking van Nanking, de tweede stad des ryks.

De engelsche vloot vóór de rivier bestond uit 70 zeilen, linieschepen, fregatten, enz. benevens houten en yzeren stoomboten en transportschepen.

Nadat des nachts deze geheel onbekende rivier was opgepeild, werden de oorlogsvaartuigen door de stoombooten de rivier opgesleept. Gedurende deze verrigting werd er geen schot van de vloot gedaan, terwyl de Chinezen onophoudelyk schoten; doch zoodra de vloot de behoorlyke standplaats had genomen, nam het vuren een aanvang, en de linietroepen, door het geschut der schepen gedekt, werden aan wal gezet. De Chinezen bleven echter langer in hunne bezettingen, dan zy te voren hadden gedaan; doch om niet door de lienietroepen afgesneden te worden, moesten zy dezelven verlaten.

Het geschut, dat de Engelschen op deze kustbattereryen vonden, beliep ruim 400, waaronder honderd koperen stukken. Deze koperen stukken werden ingescheept, doch de overige, benevens de ammunitie, vernield. De batteryen zelven werden geslecht.

Nu lag de koopstad Shanghae bloot.— Eene stad op 70,000 inwoners geschat, buitengewoon gunstig voor den handel en vol ryke pakhuizen. Dezelve was omringd door eenen vry hoogen muur, en daar men geene krygslieden op dezen muur zag, was het gemakkelyk denzelve te beklimmen en vervolgens de poort te openen. De aanzienelyksten hadden echter de stad verlaten; maar de lagere klasse was reeds begonnen te plunderen, vóór dat de Engelschen er binnen traden. Daarna kwamen de landlieden van alle zyden toestroomen om deel aan den buit te hebben, en het plunderen kon niet geheel voorgekomen worden, daar de engelsche troepen in het heete jaargetyde te zeer vermoeid waren en slechts de noodige militaire posten konden bezetten. Men poogde echter uit de overgeblevene ingezetenen een stedelyk bestuur te vestigen, ten einde de byzondere eigendommen te kunnen beschermen.— Ook bragten de landlieden versch vleesch en groenten ter markt, hetwelk door de Engelschen met kontant geld werd opgekocht. Hierdoor won men het vertrouwen der Chinezen, doordien zy zagen, dat hun vyand zelve het byzonder eigendom beschermde en niets wegnam, dan hetgeen het gouver-

nement behoorde. Zelfs was de militaire discipline zoo streng, dat de talryke pakhuizen met sterken drank onaangeroerd bleven, en er geen geval van dronkenschap heeft plaats gehad.

Thans lag de kanaal vesting aan de beurt. De linietroepen zouden haar aan de eene zyde aanvallen, terwyl de mariniers een loozen aanval aan de andere zyde zouden maken om de oplettendheid van het garnizoen afteleiden. De eerste aanval der linietroepen was op het kamp der Tartaren, die in de stad werden gedreven, en daarna op de buitenwerken der vesting. Het tegenovergestelde echter, van hetgeen men verwacht had, gebeurde. De aandacht van het garnizoen was geheel gevestigd op den kant van den aanval der linietroepen, zoo dat de mariniers den loozen aanval in een werkelyken veranderden en de wallen beklommen; de linietroepen insgelyks den wal bemagtigd hebbende, zagen zeer vreemd op hunne landgenooten te zien, daar zy verwachtteden tartaarsche troepen te zullen aantreffen. De Tartaren hadden zich echter door de te snellen maneuvers van hunnen vyand de vestingwerken laten ontnemen, maar zy verloren den moed niet; zy weken in de huizen en schoten uit dezelven, waarop een moorddadig gevecht in de straten plaats had; en door de felle zon in July kregen vele Europeërs eene ontsteking in de hersens en verloren hierdoor hun leven. Toen de Tartaren zagen, dat hunne zaak wanhopig was, sneden zy hunne vrouwen en kinderen den hals af, daarna staken zy hunne woningen in den brand en begingen den zelfsmoord.

Het was een akelig schouwspel in alle huizen, waar men binnen kwam, lyken van vrouwen en kinderen, benevens die der zelfsmoordenaars te zien liggen. Het ras dezer Tartaren is in die stad uitgeroeid.— Hetzelfde, dat in deze kanaal vesting gebeurde, heeft bykans overal te voren plaats gehad by het bestormen der versterkte plaatsen. Het garnizoen verrast wordende door de snelle bewegingen des vyands, verloor de vestingwerken en week in de huizen; hier wilden zy naar geen kwartier luisteren, hoewel men hun in hunne taal toeriep, dat zy lyfsgenade zouden hebben doch zy verdedigden zich tot den laatsten man toe, of bragten zich zelven om het leven.

Even als op alle andere plaatsen zyn de vestingwerken van de kanaal vesting gesloopt geworden. De ammunitie is vernield, het yzeren geschut onbruikbaar gemaakt en het koperen geschut ingescheept. Ook werd de plaatselyke schatkist, bevattende 60,000 spaansche daalders, bemagtigd en aan boord gebragt.

De chinesche gouverneur generaal der provintie, Elipoo, den voortgang der vyandelykheden willende stuiten, schreef aan den Engelschen opperbevelhebber een zeer vriendelyken brief, waarin hy onder anderen den Engelschen aanraadt om liever naar hun land terug te keeren, dan in een ver land zulke verwoestingen aanterigten.— "Hoe vele onschuldige menschen," zegt hy, "zyn er niet opgeofferd, gedurende drie jaren, waarin de oorlog heeft geduurd; hoe veel bloeds is er vergoten geworden; hoe veel ellende is er uit ontstaan! Indien wy zoo blyven voortgaan, dan moeten wy immers den toorn des hemels uittarten, en wy loopen gevaar alsdan onder de goddelyke wraak om te komen. Is het zelfs niet beter voor uwe soldaten, dat zy naar hun land terug keeren, naar hunne vrouwen en kinderen, die zoo zeer naar hen verlangen! Daar kunnen zy het land bebouwen en handel dryven, terwyl zy hier gevaar loopen om van de klimaat ziekte te sterven of doodgeschoten te worden."

Vervolgens om te toonen, dat hy den vrede bemint en geen menschenbloed wil vergieten, zendt hy de 15 engelsche krygsgevangenen terug, tegelyk met den opgemelden brief. Deze gevangenen, die een voor een zich hadden laten wegkapen, kwamen ook werkelyk terug.

Het antwoord op dezen brief was, dat de Engelschen even zoo zeer naar den vrede verlangden, als de Chinezen; doch dat zy de vyandelykheden niet konden staken, voor en aleer dat de keizer commissarissen afzonden, met de benoodigde volmagt voorzien, om den vrede te sluiten; dat zy echter zyne menschelyke gevoelens hoogachteden en dientengevolge alle chinesche krygsgevangenen in vryheid stelden.

Hiervoor zond de chinesche gouverneur generaal een brief met dankbetuiging, waarin hy vermeldt, dat hy de chinesche gevangenen ondervraagd had naar de behandeling, die zy ondergaan hebben, en tot antwoord had gekregen, dat zy goed gevoed geworden waren en tevens geneeskundige verzorging hadden bekomen.

Na het vernielen aller vestingwerken, welke de stad Nanking tot verdedigings middelen strekten, lag deze onmeetbare koopstad bloot. De vloot van 70 zeilen kwam vóór dezelve ten anker, en het leger betrok vóór dezelve een kamp of legerplaats. De keizerlyke commissarissen wachtteden niet af, tot dat de aanval plaats had; zy namen de vredes voorwaarden aan, welke hen voorgeschreven waren.— Volgens deze voorwaarden moet de keizer de oorlogs onkosten, ter somme van 21 millioenen spaansche daalders, betalen, van welke zes millioenen reeds gestort zyn; de rest moet by termynen betaald worden.— Vyf van de voornaamste zeehavens staan voor den Engelschen handel open; en de keizer benoemt een gezant voor Londen, terwyl de koningin een gezant te Peking zal onderhouden om de belangens der kooplieden te behartigen. De eilanden, welke in het bezit der Engelschen zyn, blyven in hunne magt, tot dat al de bepalingen van het traktaat ten uitvoer zyn gebragt. De keizer wilde echter, dat de koningin van Engeland het traktaat eerst zou ratificeeren, als wanneer hy het ook zou doen. Het traktaat is reeds te Londen aangekomen, maar als de koningin geene chinesche karakters kan schryven, dan kan hy de naamteekening niet lezen.

De blydschap der fabrieksteden Manchester en Birmingham, benevens Liverpool, was zeer groot over het chinesche traktaat, doordien deze steden thans een nieuwen uitweg voor de voortbrengselen hunner kunstvlyt in het volkryke China geopend zien.

Het was op den 15 July, dat de Hooge Keizerlyke Commissarissen aankwamen; zy waren drie in getal, te weten:—

1. Kee-Ying, een lid van de Keizerlyke familie en opperbevelhebber van de tartaarsche krygsmagt in Konang-sung.
2. Elipo, Luitenant Generaal van Tchapoo, voormaals Gouverneur van Tze-kiang, in het verleden jaar gedegradeerd, om dat hy zyne krygsgevangenen in vryheid had gesteld.
3. Gnu, Generaal en Chef over de provintien Keang-Sou en Keang-Si.

Dadelyk by hunne aankomst zonden zy hunne volmagten aan de britsche plenipotentarissen, welke in behoorlyke order waren gevonden. Hierop volgden ceremoniele bezoeken, en na onderscheidene byeenkomsten werden de voorwaarden van een vredes verdrag onderteekend in tegenwoordigheid van den Admiraal en den Generaal en vele andere britsche officieren. Terstond hierop werden er afschriften van deze voorwaarden naar Peking gezonden. Toen men bezig was het traktaat te onderteekenen werd er een koninklyk saluut gedaan, en daarop werden alle hindernissen, welke de gemeenschap tusschen de expeditie en de Chinezen belemmerden, uit den weg geruimd.

De voorwaarden van het vredes traktaat zyn de volgende:—

1. Eeuwigdurende vrede en vriendschap tusschen de twee ryken.

2. China is gehouden te betalen in den loop van dit jaar (1842) en drie volgende jaren 21,000,000 dollars.

3. De havens van Canton, Amoy, Foochow-foo, Ningpoo en Shanghai zullen open gesteld worden voor den handel van de britsche kooplieden; er zullen consulaire beambten benoemd worden om in deze plaatsen te resideren; en er zullen geregelde en billyke tarieven van in- en uitvoer regten, alsmede van doorvoer regten vastgesteld en publiek gemaakt worden.

4. Het eiland Hong-kong wordt voor altyd overgedragen aan Hare Brittannische Majesteit, hare erfgenamen en opvolgers.

5 Alle onderdanen van Hare Brittannische Majesteit, het zy inboorlingen van Europa of van Indiën, die gevangen mogten zyn in eenig gewest van China, zullen onverwyld moeten in vryheid gesteld worden.

6. Er zal eene akte van volkomene amnestie door den keizer, onder hoogstdeszelfs handteekening en zegel, publiek gemaakt worden aan de chinesche onderdanen, wegens de door hen verleende diensten aan en verkeer met de Engelschen, of om dat zy gewoond hebben onder het britsche gouvernement.

7. Er zullen correspondentien gehouden worden op termen van volkomene gelykheid tusschen de beambten van de beide gouvernementen.

8. Wanneer des Keizers goedkeuring op dit traktaat zal ontvangen en de betaling van het eerste termyn ten bedrage van 6,000,000 dollars zal gedaan zyn, dan zullen Harer Majesteits troepen van Nanking en het groote Kanaal terug trekken, soo mede de militaire bezettingen te Chinhae; maar de eilanden Chusan en Kolangsoo zullen bezet blyven, tot dat de betalingen zullen geschied en de regeling omtrent de openstelling der havens geheel afgeloopen zyn.

Men zegt, dat de keizer aanvankelyk geaarseld heeft om de haven van Foo-tchoofoo, de hoofdplaats van Fokien, de naaste plaats, waar de Bohea thee groeit, open te stellen voor den handel met buitenlanders, maar dat hy dit punt naderhand toegestaan heeft.

De Commissarissen waren ook zeer verlangend om de Engelschen weg te krygen van Yang-tchi-kiang en van de monding van de rivier. Zy boden tot dat einde dadelyk 4,000,000 dollars te betalen; maar de Engelschen wezen dit aanbod van de hand.

Het getal der lyken in de huizen van de vesting aan het keizerlyke kanaal was zoo groot, dat de Europeers niet in de stad konden verblyven door de uitwasseming dezer lyken, maar slechts eenige posten op hoogten naby de stad bleven bezetten. Zelfs den dag na de overgave der stad zag men nog vele vrouwen van tartaarsche soldaten zich in het water werpen en verdrinken. De Engelschen verheugen zich in het denkbeeld, dat de vrede deze akelige tooneelen stuiten zal.

De fransche dagbladen geven hunne jaloersheid op de Engelschen te kennen, om dat deze zich drie honderd millioenen menschen tot verbruikers hunner manufacturen hebben weten aantewinnen, en tevens wegens het openen van China voor protestantsche geschriften; want volgens het vredes traktaat mag de keizer de Engelschen niet beletten hun opium intevoeren, derhalve ook niet hunne godsdienstige boeken; maar de keizer mag slechts zyne onderdanen verbieden het een en ander te ontvangen.

Krygsverrigtingen in Indien.

Verovering van Ghuznee en Caboul.

De krygsverrigtingen van Generaal Nott schynen zeer gelukkig te zyn afgeloopen. Shamsooden, de afghansche gouverneur van Ghuznee, ondernomen hebbende om de britsche krygsmagt in derzelver marsch te belemmeren, werd op den 23 Augustus terug geslagen en den 30 geheel verstrooid. Het verlies der Engelschen in dit gevecht bestaat uit 36 dooden en 68 gekwetsten.— Op den 5 September werd het beleg vóór Ghuznee geslagen en toebereldselen werden gemaakt om dezelve den volgenden dag te bestormen; doch de Afghanen kwamen dit voor, door de stad by nacht heimelyk te verlaten. Generaal Nott trok dezelve binnen, plantte de britsche vlag op de forteres, maakte zyne schikkingen, en in den loop van vyf dagen waren al de fortificatien geslecht. Een aantal manschappen van het 27 regement bengaalsche troepen, welke er krygsgevangenen waren, werden in vryheid gesteld

Generaal Pollock, die op den 3 September Gundamuck, eene plaats, gelegen 26 mylen ten westen van Jellalabad, had bereikt, vertrok of daar op den 7 en kwam te Soorkab aan, eene plaats omtrent 10 mylen van Gundamuck. Op den 13, toen hy den doortogt van Tareen naderde, werd zyn marsch gestuit door een legerkorps van 16,000 Afghanen, hetwelk hem het nemen van eene sterke positie wilde verhinderen. Dit korps werd teruggeslagen, ondernam op eene andere hoogte een tweeden aanval, en werd geheel verstrooid. Hun verlies was zwaar. Er vielen 12 Ghilzie opperhoofden in den slag, en twee stukken geschut, drie standaarden, en eene groote hoeveelheid krygsbehoeften vielen in de handen der Engelschen.

Het verlies van Generaal Pollock beliep slechts op 32 dooden en 130 gekwetsten. Op den 14 trok hy op Boodkhah aan, op den 15 legerde hy zich op de vlakte van Caboul, en op den 16 plantte hy de britsche vlag op de Balla Hissar.

De *Delhi Courant* van den 3 October vermeldt, dat Mevrouw Trevor met acht kinderen, Kapitein en Mevrouw Anderson met drie kinderen en Dr. Campbell waren in de britsche legerplaats aangekomen; dat Caboul rustig en van alles overvloedig voorzien was; dat Generaal Pollock het vooruitzigt had om de andere krygsgevangen binnen 8 of 10 dagen magtig te worden, met uitzondering van Kapitein Bygrave, die Akhbar in deszelfs vlugt met zich mede gevoerd had; en dat Sir Richmond Shakespeare met 700 man troepen naar Bameean opgetrokken was om de andere krygsgevangenen op te sporen.

De britsche troepen haddenQuettah ontruimd en tot beneden den doortogt van Bolan getrokken.

In het binnenland van Indiën heerschtte er rust en tevredenheid, en alle vrees voor gebrek was verdwenen door de overvloedige regens in het regensaisoen.

De Couranten van Bombay van den 1 November vermelden nog het volgende omtrent de krygsverrigtingen in Indien:—

"Quettah, gelegen ten westen van Caboul, is ontruimd geworden. Wy hebben op het oogenblik geen enkel soldaat in Afghanistan. De laatste afdeeling van het legerkorps onder Generaal England vertrok op den 1 October en kwam op den 9 te Dadur aan. De achterhoede werd in den doortogt van Bolan aangevallen en verloor er eenige manschappen, enz. Kapitein Bygrave, de laatste krygsgevangen, welke door Akhbar Khan weggevoerd was, kwam te Caboul aan."

Men is de loslating van de engelsche krygsgevangenen verschuldigd aan het verraad van Shah Mahomed, welke belast was met de bewaring van dezelven. Dit opperhoofd heeft voor dit verraad dadelyk 2000 ropyen ontvangen met toezegging van een pensioen, geaurende zyn leven, van 1000 ropyen 's maands. Deze zaak is onderhandeld geworden door de Hazaras, die in het gevolg waren van Generaal Sale. Men is gelukkig geslaagd in deze onderhandeling; want Akhbar Khan had troepen gezonden om de krygsgevangenen te onderscheppen, dezelven te Koolum te brengen en degenen te dooden, die den weg niet kunnen afleggen. De krygsgevangenen waren onkenbaar, toen zy in de legerplaats kwamen. De Hazaras hebben beloofd om Akhbar Khan levendig of dood optebrengen.

Het toekomstige plan van Frankryk aangaande het grondgebied van Algerie, is als volgt:

Men zal er twee bezettings liniën hebben; de eene in het binnenland evenwydig met de zeekust, en de andere op deze kust. De stations der eerste linie zyn als volgt: Tlemsen, Mascara, Milianah, Medéah, Jesef, Constantine en Guelpa, in alles zeven. Die op de zeekust zyn: Oran, Mostaganem, Tenez, Cherchel, Algiers, Philippeville en Bona. Een leger van 80,000 man moet dit grondgebied gedurig doorkruissen, ten einde de inboorlingen in een staat van onderwerping te houden. Men berekent, dat het voordeel, hetwelk Frankryk eerlang staat te trekken uit den handel met dit land, de onkosten van de bezetting zal kunnen bestryden; dus blyft die bezetting eene oefenschool van het leger, dat jaarlyks by divisien uit Frankryk vervangen wordt.

KOLONIALE SECRETARY.

Curaçao den 27 January 1843.

Alzoo de persoon van *MARIA ELEONORA GERALDINO* zich by rekwest aan den HoogEd. Gestr. Heer Gezaghebber ad-interim dezer kolonie geadresseerd heeft, met verzoek om te mogen verkrygen *Brieven van Manumissie* voor de haar in eigendom aankomende slavin genaamd Atenaise Martina, oud 20 jaren, dochter van Maria Estebana, zoo is het, dat de HoogEd. Gestr. Heer Gezaghebber adinterim goedgevonden heeft zulks algemeen bekend te maken en een iegelyk, die eenig regt of pretentie op de gemelde slavin mogt sustineren, opteroepen om binnen een tyd van *drie weken*, na dat deze bekendmaking voor het eerst in de openbare dagbladen zal zyn geplaatst geweest, van hun vermeend regt of pretentie ter Koloniale Secretary dezes eilands aanteekening te doen: zullende, na verloop van dien tyd, de vereischte brieven van Manumissie verleend worden.

De Koloniale Secretaris,
I. J. RAMMELMAN ELSEVIER Jr.

KOLONIALE SECRETARY.

Curaçao den 27 January 1843.

Namens den HoogEd. Gestr. Heer Gezaghebber dezer kolonie wordt by deze bekend gemaakt, dat de zetting van het brood voor de volgende week, eindigende den 4 February als volgt is bepaald: het brood van vyftien Cents moet 19¾ Oncen wegen en van mindere pryzen naar evenredigheid; zullende het zoogenaamde fransche brood van den voormelden prys een once minder mogen wegen; op pœne als by de Publicatie van den 16 Maart 1824 is vastgesteld.

De Koloniale Secretaris,
I. J. RAMMELMAN ELSEVIER Jr.

Ter verzending naar Suriname per de Nederlandsche Schoener Jan Ernst, Kapitein J. A. De Haseth, wordt een Brieven-Zak opgemaakt, die gesloten zal worden op Zaturdag, den 28 dezer, des namiddags te twee ure.

Curaçao den 25 January 1843.
De Commis, belast met de
Post-directie,
C. GORSIRA.

Ter verzending naar het Moederland per het Nederlandsche Barkschip Elisabeth Maria, Kapitein J. Grim, wordt een Brieven-Zak opgemaakt, die gesloten zal worden op Zaturdag, den 4 February, des namiddags te twee ure.

Curaçao den 25 January 1843.
De Commis, belast met de
Post-directie,
C. GORSIRA.

Gouvernements Wissels.

Op autorisatie van den HoogEd. Gestr. Heer Gezaghebber ad-interim der kolonie wordt bekend gemaakt, dat er op aanstaanden Maandag, den 30 dezer, verkocht zullen worden Wissels op het Ministerie van Kolonien, ten bedrage van *Dertien duizend Gulden*, betaalbaar zes maanden nazigt, bestaande in stellen van *ƒ* 1000.— met bepaling, dat het aanbod van agios in decimalen met geheele centen te berekenen, zal worden aangenomen.

Die daartoe gading hebben kunnen zich ter Administratie van Financien met beslotene biljetten vervoegen op den bovengezegden datum, uiterlyk te elf ure.

Curaçao den 27 January 1843.
De Administrateur van Financien,
J. PH. BOSCH.

BEKENDMAKING.

De ondergeteekende maakt hierby bekend, dat hy van voornemen is naar Suriname te vervoeren, de Slavin Labertina, dochter van Reyna.

Curaçao den 27 January 1843.
J. A. DE HASETH.

*** *GETROUWD.*
B. DIEDENHOVEN
EN
JULIANA P. GIRIBALDI.
Curaçao den 25 January 1843.

Strekkende deze ter kennisgeving aan bloedverwanten en vrienden.

C U R A Ç A O.

Uitgevoerde Zout gedurende het jaar 1842 *van de Eilanden* Curaçao *en* Bonaire.

		sch.	*vt. zout.*	*sch.*	*vt. zout.*
VAN CURAÇAO.					
Naar	St. Domingo	10	1,330		
„	Cuba	12	4.661		
„	Porto Rico	21	7,359		
„	de deenscheEilanden	23	2,705		
„	Noord Amerikaansche havens	14	6,217		
„	Amsterdam	1	321		
„	Suriname	2	920		
„	St. Eustatius	1	100		
„	Elders	7	1,870		
	Totaal			91.	25,483.
VAN BONAIRE.					
Naar	Noord Amerikaansche havens	11	12,250		
„	Porto Rico	3	1,645		
„	Elders	4	1,122		
	Totaal			18.	15.017.
	Totaal Generaal			109.	40,500.

Zynde alzoo minder Zout uitgevoerd dan in het jaar 1841:

Van Curaçao	23,261	vaten.
„ Bonaire	6,811	„
Totaal	30.072	vaten.

In den loop der week zyn alhier berigten ontvangen uit Europa tot den 11 December en uit Nieuw York tot den 14 dezer. In dit nummer vindt men uittreksels dezer berigten.

Zoodra de spaansche zeemagt vóór Port-au-Prince was verschenen, heeft de President van Hayti bevolen de beide aangehoudene spaansche vaartuigen los te laten en derzelver eigenaars de verschuldigde schadevergoeding te geven. Men weet niet of het spaansche gouvernement hierin zal berusten of verdere voldoening voor deszelfs gekrenkte eer zal eischen.

Menigmaal is er melding gemaakt van de, soms zonderlinge gaauwdievenstreken, in welke, onder de groote hoofdplaatsen van Europa, vooral onze goede stad Parys zoo vruchtbaar is; zie hier er weder een. Een vry gegoede kleedermaker uit de straat Richelieu, van de drukte en zorgen der week vermoeid, neemt op een Zondag, met zyne huisvrouw aan den arm, de verpozing van een kuijertje, hetwelk de twee echtgenooten, door het heerlyke zomerweder uitgelokt, tot Montmartre uitstrekken. Hier treden zy in een koffyhuis, gebruiken er eenige ververschingen en begeven zich, vergenoegd over hun togtje, tegen den avond weder, naar huis. Dan, helaas! hoe noodlottig was niet deze korte uitspanning voor den nyveren burger geweest. Den volgenden morgen reeds zag men, door geheel Parys en deszelfs jurisdictie, op de muren eene aankondiging geplakt, by welke met groote letters, eene belooning van duizend francs beloofd werd aan den geen, die by den Heer *Gamez*, meester kleedermaker, in de straat Richelieu, no. 72, een portefeuille zou terugbrengen, waarin, nevens andere papieren, vier bankbriefjes van duizend francs elk bevat waren, want het schynt, dat de goede man, voor de hier zoo gewone opensluiting der woningen, by afwezigheid der eigenaars beducht, het grootste gedeelte van zyn gereed geld op zyne wandeling medegenomen had. Ofschoon nu van het uitloven der premie, hoe hoog ook gesteld, onder omstandigheden als de beschrevene, niet veel te hopen was, gebeurde nogtans hetgeen men naauwelyks had durven verwachten. Reeds vroeg in den achtermiddag verschynt by den Heer *Gamez* een jong mensch, die na de eerste begroeting hem zegt, student te zyn, *Louis Ricart* te heeten, en hem het volgende verhaal doet:

"Gisteren, Zondag, had ik my naar Montmartre begeven, om dien avond op het bal van het Hermitage door te brengen. Tusschen twee contredansen een luchtje willende scheppen, was ik een oogenblik naar buiten gegaan en stapte, op een weinig bezocht punt, den boulevart over, toen ik iemand, vry netjes maar als een werkman gekleed, iets van den grond zag rapen, hetwelk my voorkwam een portefeuille te zyn, en hetzelve ylings, zonder stil te staan, in den zyzak van zyn pantalon zag verbergen. Hoe snel ook, was echter die beweging, behalve door my, ook nog door eenen anderen voorbyganger opgemerkt, want een tweede persoon, in eene slechte blouse of kiel gekleed, schoot den eersten op zyde en beet hem toe: "Ik zag het portefeuille nog eer dan gy; half part, of ik geef u aan."

"Hy, die het portefeuille gevonden had, antwoordde binnensmonds, zoodat ik niet verstaan kon, wat hy zeide; vervolgens gingen beide naar eene kroeg, in welke ik, op eene zoo ongedwongen wys als my mogelyk was, na hen binnen trad. Hier zag ik, hoe zy het gevondene onderzochten en met groote vreugd in hetzelve bankpapier ontdekten. Ik onderscheidde ook, dat het vier briefjes van gelyke waarde moesten zyn, want zy deelden ze twee aan twee.— Vervolgens, zeker vreezende, dat degeen, die het portefeuille verloren had, hun op het spoor mogt volgen, verlieten zy elkander; maar scherp oplettende hoorde ik nog, hoe zy afspraak maakten om des avonds in een ander wynhuis, by de Place Royale, weder zaam te komen. Om de plaats niet te vergeten, schreef ik, na hun vertrek, het adres zorgvuldig op, want ik had vast besloten, den geen, die het portefeuille verloren had, zoo mogelyk uit te vorschen; daar het my, alleen tegen twee, en aan eene barrière, waar ik geen hulp of bescherming vinden kon, ondoenlyk was hen, die zich zoo wederregtelyk eens andermans goed toeëigenden, aan te houden of te doen vatten."

Na dit verhaal gegeven te hebben zeide de student verder, dat hy, de aankondiging van den Heer *Gamez* gezien hebbende, zich gehaast had naar hem toe te snellen, om hem te nopen de vereischte stappen tot terugbekoming van zyn geld te doen, alvorens de schelmen het zouden hebben kunnen verkwisten.

Het was omstreeks 2 ure toen de kleedermaker dit berigt ontving. Vol blydschap ging hy onverwyld op weg, naar het parket, naar het prefectuur van policie, verkreeg een mandaat van arrest, policie-agenten om het uit te voeren en begaf zich met *Louis Ricart*, die aangeboden had de personen aan te wyzen, naar de plaats waar zy hunne tweede zamenkomst moesten houden. Men wachtte lang, niemand verscheen. Zouden de fielten hunne byeenkomst verlegd, die uitgesteld, of wel lucht van de vervolging bekomen hebben? Wat hier van ook zyn mogt, deels uit beleefdheid, deels om des anderen daags de nasporing voort te zetten, nam *Gamez* den jongeling met zich, en om hem, by het late nachtuur, de moeite van het naar huis gaan en des morgens die van het wederkomen te besparen, noodigde hy hem, ook zyn nachtverblyf by hem te nemen. Den volgenden morgen was onze kleedermaker, die misschien weinig geslapen had, zeer vroeg op, maar de student was nog vroeger opgestaan dan hy en was nergens te vinden. Dit verbaasde natuurlyk den kleedermaker, maar hy onderstelde, dat zyn gast vroegtydig de eene of andere bezigheid had willen afdoen en bleef hem wachten, want hy had verzuimd hem zyn adres af te vragen. De verwachting van den kleedermaker werd nog dien zelfden avond voldaan, hy zag zynen berigtgever weder en vernam deszelfs adres, doch beide op eene andere wys dan hy gedacht had. De marktopzigters namelyk van het Tempel-plein hadden opgelet, hoe een jong mensch overhaast en tegen spotpryzen aan de uitdragers aldaar kleederen verkocht; zy hadden zich met de zaak bemoeid en den verkooper naar naam en woonplaats gevraagd. Toen de antwoorden er niet vlot uitkwamen, hadden zy hem naar eenen kommissaris van policie gebragt, waar hy tot bekendtenis gekomen was, en ziet het was onze dienstvaardige student, die het berigt van de verloren bankbilletten slechts als een middel gebezigd had om toegang in het huis van den Heer *Gamez* te erlangen en hem voor eenen aanzienlyken voorraad aan kleedingstukken op te ligten.

De Javasche Courant bevat het volgende artikel, onder het opschrift: Een zonderling Tweegevecht.

"Het voortreffelyk geredigeerde *Asiatic Journal*, hetwelk dagelyks meer verspreid wordt, deelde in een van deszelfs vroegere nummers de volgende interessante schets van een zeldzaam tweegevecht mede, hetwelk in Indie, waarschynlyk ten gevolge eener weddingschap, heeft plaats gehad, en waarvan het berigt door geloofwaardig ooggetuige, een officier van het stoomschip *Ganges*, is ingezonden geworden.

"Een statige, krachtige ezel werd overmatig dronken gemaakt, en toen hy al den moed, dien deze toestand geven kon, verkregen had, toen hy *potvaliant* was, bragt men hem in eene omheinde ruimte, waarin zich de kooi van eenen magtigen koningstyger bevond. Zoodra de ezel op de strydplaats gebragt was, hetwelk niet zonder moeite geschiedde, werd het hok van den tyger geopend, en het dier er uitgehaald.— De tyger, verstoord over de onzachte wyze, waar op men hem opgejaagd had, liet zyne oogen vreeselyk rollen, krulde zynen staart, en kromde zich tot eenen geweldigen sprong op den armen ezel. Dan dit dier, hetwelk in den natuurstaat ontzettend verschrikt en voor zyn leven bezorgd zou geweest zyn, ja, het ongetwyfeld uit al zyne magt op eenen loopen zou gezet hebben, scheen thans door de overmaat van sterken drank, dien men het had doen inzwelgen, geheel van aard veranderd. De wreedaardigheid en de magt van zyne geduchte tegenparty miskennende, tuimelde hy, in plaats van uit den weg te gaan, met de koddigste houding van de wereld zynen vyand te gemoet, het langoorige hoofd schuddende, met de pooten van zich slaande en luid balkende. De tyger verbaasde en ontstelde: hy wierp eenen ongerustigen blik op den vreemden kampioen, trok zynen staart in, draaide zich om, en sprong ylings henen. De ezel hierdoor stoutmoediger gemaakt, volgde hem onbezorgd, aanhoudende balkende, springende, voor- en achteruit slaande en den kop lings en regts zwaayende. Men heeft wel van ezels gehoord, die naar eenen dooden leeuw sloegen, maar nooit had men kunnen denken, dat een dier van dit geslacht hetzelfde tegen eenen levenden tyger zou hebben durven ondernemen, thans echter waren wy getuigen van zulk een ongeloofiyk schouwspel. By de eerstvolgende ontmoeting gaf de als onzinnig ronddravende langoor den tyger twee hoefslagen, en door dezen nieuwen, ongehoorden aanval scheen de verwarring en ontsteltenis van den koninklyken tyger niet weinig vermeerderd te worden; hy ging wederom op den loop en werd op nieuw door de hardnekkige tegenparty vervolgd en in eenen hoek gedreven.

"De tot wanhoop gebragte tyger, die de verachtelyke natuur van zynen vyand geheel scheen vergeten te hebben, vermande zich nu, sprong op den schreeuwer aan, en wierp hem op den grond. Doch tegen zyne gewoonte pakte hy den in het stof wentelenden langoor niet aan om hem te verscheuren, maar vloog met snelle sprongen voort. De ezel rigtte zich weder op de been, schudde zich eens goed door, en scheen in het spel behagen te vinden, want hy liep op nieuw den tyger na, dien hy van hoek tot hoek jaagde en die niets anders tot zyne verwering deed dan den vervelenden vervolger nog eens op den grond te werpen, zonder hem echter verder eenig leed toe te brengen. Eindelyk had de ezel genoeg; het herhaalde onzachte nederplotfen scheen hem nuchter te maken, zyne sprongen, wendingen en kuren, die al de toeschouwers zoo zeer vermaakt hadden, werden flaauwer; het dier was vermoeid, en om nu aan het spel een einde te maken, liet men den tyger weder in zyn hok gaan. Men kan zich inderdaad, zonder het gezien te hebben, geen denkbeeld vormen van dit tweegevecht; de domme, ongeschikte en wonderlyke bewegingen en sprongen van den plompen en lafhartigen aanvaller, en de verwondering en ontsteltenis van den vluggen en wreeden tyger waren zoo onweerstaanbaar komiek, dat het geheel gezelschap van aanschouwers gevaar liep om zich te bersten te lagchen."

Deze Courant wordt gedrukt en uitgegeven ter Drukkery van A. L. S. MULLER & J. F. NEUMAN wz., in de Willemstad, Breede Straat, Huis No. 79. De prys derzelve is ƒ 12. 'sjaars, te betalen om de drie maanden. De prys der Advertentien is 75 Centen per regel, doch voor eene Advertentie van slechts een regel, betaalt men 50 Centen.